

אתר תנועת אריאל – מאגר הפעולות והצ'ופרים

אני לא יודע איך קמתי, איך רצתי, איך הגעתי לזחלם שלנו, שעמד בקרבת מקום. איך פרצתי לתוכו, בתקווה למצוא בו מחסה. איך גיליתי בו עמוד ברזל ובראשו מכונת יריה, ובתוכה שרשרת כדורים. ואיך התחילה המכונה לפלוט כדורים ברעש מחריש אזניים, שצלצל באזני כפעמוני הגאולה.

רק זאת אני יודע. שהעיניים שלי היו נעוצות בדמות המפלצת שנעצרה, שינתה כיוון, והחלה לדהור חזרה לעבר הגבעה שממנה הופיעה. גררתי עצמי חסר אונים, אל מחוץ לזחלם. נפלתי על החול הרך

והרגשתי איך כל איבר שבגופי נושא עיניים לשמיים ולחש:

“מודה אני לפניך מלך חי וקים, שהחזרת בי נשמתי בחמלה רבה אמונתך”.

כאן – מרים מסתימות המילים שעל הדף.

ומכאן אולי מתחילה התשובה לשאלתך.

אני זוכר שישבתי שם על החול, מטושטש לחלוטין. חיילים אחדים באו במרוצה, צועקים עלי: “אתה השתגעת, בן – יוסף? רצית להתאבד? מה קרה לך? לא ראית שברחנו מהטנק?”

ואני התגוננתי: “ראיתי ולא הבנתי. הייתי בטוח שעוד פעם באו מיגים”.

בקשתי להתרחק מהמולת החיילים הנוזפים, להגיע למכונת שלי, להתעטף בטלית ולהתייחד עם הבורא.

התנערתי מהחול וקמתי להמשיך לצעוד לעבר המכונת, כשאני ממלמל שוב ושוב את מילות התפילה השגרתית, שכל כך הרבה פעמים חזרתי עליה, מבלי, להרגיש שאני לא מבין את המילים האחרונות: “מה זה יכול להיות” רבה אמונתך?”

– האמונה של מי?, – ניסיתי להבין.

לפתע אורו עיני: הרי זה כל – כך פשוט!

“ריבוננו של עולם, אם אתה החלטת לחמול עלי ולהחזיר לי את נשמתי, לאחר שהיא פרחה ממני, כנראה שרבה אמונתך. כנראה שהאמונה שלך בי היא רבה מאד. כנראה שעדיין לא מילאתי את השליחות שלי בעולם. ואתה מוכן לתת לי צ'אנס”.

אם כך, ריבוננו של עולם. אם אתה כל – כך מאמין בי אשתדל לא לאכזב אותך”.

“האם יש סיכוי לאהבה?” (דוד בן יוסף.)

הפצועים קשה כבר הועברו לבית חולים. נשאר רק הקלים. היום התחיל להאיר והשמש החלה להכות. פושטים את בגדי הלילה הכבדים, ומחפשים מה עוד אפשר לעזור לפצועים שנותרו. פתאום, צעקות: “אוירונים!!! להתפזר!!!”

כולם בורחים בבהלה. להתרחק מהשיירה המשמשת מטרה לאוירוני האויב.

נורא לראות את פניהם של הפצועים, המדדים בעזרתנו בחולות, מבוהלים וכואבים.

שני מיגים עוברים נמוך מעלינו ומעבירים בנו צמרמורת הם ממשיכים צפונה בלי להתייחס אלינו. לא אלינו התכוונו.

כולנו חוזרים אל הכביש. נושמים לרווחה. הגיע זמן תפילת שחרית. אני מתחיל לצעוד לאורך השיירה, לעבר המכונת שלי. שם הטלית והתפילין.

לפתע אני שומע שוב זעקות אימים, ורואה שוב בריחה מבוהלת. אנשים נמלטים מהכביש לכיוון מערב. ואני בצד מזרח, מזנק אל החולות, מתרחק מהכביש ומסכנת המוות של האוירונים. רץ וכושל בחולות, ערום וחשוף לאש מן השמיים.

פתאום אני מבחין בישועה הזורחת לעומתי. טנק ענקי יורד לו בנחת מגבעה סמוכה ומתקדם לעברי. “יופי!” – נמלטת קריאה מפי. ואני חושב על מכונת היריה נגד אוירונים שהטנק מצוייד בה.

אך בין רגע הופכת הישועה לשואה. חרדה נוראה מכה בי וסורקת את בשרי:

איזה מן טנק זה? הרי זה טנק צהוב! – טנק אויב!”

“סליחה טעות” – אני רוצה לומר לו. אבל זה לא הזמן לבדיחות. אני משליך את עצמי אל החול. רעש המנוע הולך וגובר. אני רואה את החול הניתז משרשרותיו של הטנק. אני עוצם את עיני, ורואה את תמונת הזוועה של החייל המצרי שנמרח על האדמה, אתמול לפנות ערב, על ידי טנק שלנו. ואני יודע איך תראה הגופה שלי בעוד רגע.

אני מכסה את עיני בידי וזועק: “שמע ישראל! ה' אלוהינו ה' אחד!” ומצפה לסיום.

פתאום אני שומע צעקה נוראה נמלטת מפי: “אדיוט!!! – אסור ככה לשכב!!!”

ניסיתי להתרומם, ולא יכולתי. נדמה היה לי שגופי עשוי מעופרת. ניסיתי שנית.

אותו יום, היה יום רביעי, כ”ח אייר תשכ”ז. באותו יום רשמתי כמה מילים על דף. הדף הספיק להצהיב מאז, אבל המילים נשארו בו ברורות. הנה הן לפניך, מרים: השעה היתה שעת בוקר. השמש החלה להכות, ומצאה אותנו חונים על כביש בואכה אל -עריש. הלילה עבר עלינו בהתרוצצות בלתי פוסקת סביב הפצועים שזרמו והגיעו אלינו בלי הרף.

עוד מכונית מגיעה. לאורם הקלוש של פנסי המכונית מתגלים פניו של הפצוע.

פנים של תינוק. כדור בחזה. יש חור יציאה בגב.

“אני לא יכול לנשום! אני לא יכול לנשום!” – מתאונן הנער.

“אתה תהיה בסדר גמור!” – אני לוחש לו תוך כדי חבישה – “מיד יבוא הליקופטר, יפנו אותך לבית – חולים”.

“איפה נפגעת?” – אני שואל – “איפה כואב?”

“כאן בכתף” – הוא לוחש – “וביד, וברך, הכל! הכל כואב לי! זרקו עלי רימון”.

האלונקה רטובה מדם. בדיקה. עירוי דם. חבישה. מדידת לחץ דם. זריקה נגד כאבים.

“הוא רועד מקור! תביא שמיכה! ככה! לכסות היטב! סביב סביב! לא מספיק! תביא עוד שמיכה! הוא איבד הרבה דם! הוא לא מצליח להתחמם!”

הרעידות מתחזקות, השיניים נוקשות. האו מתאמץ לעצור, ואיננו מצליח להשתלט. אם לא יפסיק לרעוד, הוא עלול להכנס להלם ולמות. אני מחבק אותו, מלטף אותו, מחזיק כף ידו בידי ולוחץ. מנסה להעביר אליו מחום גופי.

“אלוקים!!! עשה שלא ימות!!!”

– סגן צעיר. יש לו באיזה מקום אמא, אבא, אחות, ואולי אשה וילד.

הוא חייב להפסיק לרעוד!

הוא מהדק את השיניים שלו מתוך מאמץ עליון. לאט לאט הוא נרגע ומצליח

להשתלט. הוא מפסיק לרעוד.

“תודה!” – הוא לוחש לי – “תודה לך!” וידו שלו, היא הלוחצת עכשיו את ידי.

המפקד צועק: “לכסות את הפצועים! הליקופטר בא! יהיה אבק נוראי!”

לכסות גם את הפנים!”